

Maikls Mahrviņš
Maģiskie simboli

Aleksam,
pat ēnās slēpjas gaisma.
Tētis.

Pirms

Manai dārgajai Rozei! Laime nav atrodamā nedz varā, nedz naudā. Metāls un betons Tevi nesildīs, kad jutīsies vāja un nosalusi. Tev ir jāatver acis un jāierauga, kā šo pasauli tur kopā kas daudz spēcīgāks un varenāks. Tas kā smalkas stīgas dzīslo cauri jebkurai būvei, jebkurai iekārtai un tehnikai. Es zinu, ka Tu to neredzi, bet Tev ir jācenšas ieraudzīt. Pasniedz rokas man pretī, un es Tev iedošu mazlietiņ šī spēka. Tu jutīsi, kā smalkie raksti iemirdzas, kā tie silda dvēseli, garu un miesu. Tā ir kā gaisma, kam būs uzaust no rīta, kad Tavas acis atvērsies jaunai dienai.

Roze, neliedz sev šo iespēju paraudzīties tālāk, dziļāk, plašāk un savādāk. Es Tev nevaru apsolīt laimi un bagātību, bet gan iespējas, kuras Tu mūžam būsi pateicīga, ka ieguvī. Mūsu senči nav to turējuši rokās tūkstošiem gadu, bet mēs esam nākotnes paaudze, kam ir šī brīnišķīgā iespēja spēt iedegt liesmu, sajukt tās siltumu, lai mūsu bērni un bērnu bērni vienmēr atceras, ka aiz pelēkā betona un metāla ir kas vairāk. Tas, kas saista mūs un viņus, kas savērpj pasauli, kas dod sirdsmieru izslāpušajiem un pajumti nogurušajiem. Roze, mana mīļā Roze! Atver acis! Es Tevi lūdzu!

Leghenda par Aru

Es atvēru acis un redzēju, kā tūkstošiem vīru stājas rindās. Kā tūkstošiem akmenscietu seju ar drošu skatienu veras uz mūsu visu vadoni, uz gaismu pēc tumsības gadiem, kad svešu tautu spaidu darbi lieca mūsu vīru un sievu muguras, liekot mesties ceļos un berzt klājus, celt nastas, pazemoties svešu varu priekšā.

Kaliosi ir lepna tauta, gadsimteņos šķēlusi Ziemeļu jūras viļņus, cienījusi savus varenajos, nesusi veltes Mēnesim, Jūrai un Sarmai, audzinājusi savus bērnus īstā ziemeļnieku garā nebaidīties un droši stāties pretim naidniekiem. Argosa, Marēna, Lusta un Verto plauka un zēla, pret debesīm slējās kuģu masti, sarkano buru vainagoti, sirēnas pavadīja ar savām krāšņajām dziesmām katru kaliosieti kaujā vai ceļā. Mēness vadīja viņu ceļus, rādīja virzienu un deva dzīves ritmu. Jūra baroja, aijāja un deva dzīvību, bet Sarma to ņēma. Un Kaliosas sievas un vīri dziedāja dziesmas katram, kas savu ceļu turpināja aukstajās takās. Līdz kādu dienu Sarma neatnāca.

Uguns mēles laizīja cēlos koku namus, dedzināja Marēnas ļaudis, bet iebrucēji no Dērijas zemēm smējās ļaunus smiekļus. Dēriešus vadīja atriebīga un ļauna būtne, Ugunīgā Marja, sieviete, kas nekad nebija dzemdējusi dēlus un laidusi tos karā, kam vienīgā kāre bija Kaliosas zelts, dzintars un Aru aplis. Marjas spēks ļāva pakļaut karsto gaisu, kas ietin kuģus necaurredzamā miglā, lai tie pielavītos savam upurim. Kaliosas ziņneši un bāku sargi nojauta nelāgu, raugoties uz miglas

vāliem, bet Marjas uguņu snaikstoši pirksti bija garāki. Tie iesplāva Marēnā kā akā, no kuras pašai jādzer. Liesmas sprakšķēdamas grāva namus, kaliosiešu kliegzieni kopā ar dūmiem cēlās pret debesīm, sauca pēc palīdzības, lūdza Jūrai lietu, lūdza Mēnesim aizsegu, lūdza Sarmai vieglu nāvi. Bet Sarma nenāca.

 arjas ugunis spīdzināja ļaudis, šķēla brūces to miesās, lika jukt prātā un runāt. Marēnas vecajie sūtīja ziņu uz Argosu, Lustu un Verto, aicinot palīdzību. Lustas dzeltenās buras sasniedza Marēnu pirmās, līdz ar tām sekoja Verto zaļās. Argosas zilās marēnieši neieraudzīja. Mutes kliezda lāstus, sāpes cēlās pret debesīm un Marjes taustekļi sniedzās pēc Aru apļa, dziļi klintī noglabāta, sargāta un slēpta. Bet ugunis spēj atdrīt lūpas, pelni tās klāj kā sarma, nesniedzot vēsu atelpas dvašu.

 arēna krita, Lusta zaudēja gandrīz visu, Argosa pameta savas mājas, un Verto patvērās mežos. Kaliosieši bez Aru apļa nespēja valdīt pār jūru un zemi. Dēli dzima bez stingras rokas un vārda, bet meitas - neauglīgas. Posts un iznīcība pārņēma Kaliosu, viņi vairs šeit nebija gaidīti. Kuģi vairs nepacēla buras, nami vairs cēli neslējās pret debesīm. Dēriešu pātagas plīkšķēja pret dzīvo mugurām un Agnita ņēma dzīvības. Ziemeļu miesai, kas radusi Sarmas pēdējā skāviena, Agnitas liesmu mēles bija lielākais sods.

 imts gadu pagāja spaidos un klanībās, simts kaunpilnu gadalaiku ritu, līdz kāda māte dzemdēja Aru - zēnu sudraba matiem, melnām acīm un apļa zīmi virs šūplā. Ļaudis to slēpa no dēriešiem, klusās ikvakara lūgsnās vērzdami pret austrumiem un rietiem, ļaudis

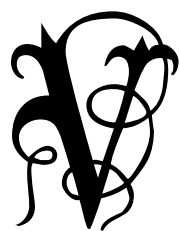
lika visas cerības uz Aru, ka tas atgriezīs tiem Apli, kas slēdza Mēnesi, Jūru un Sarmu kopīgā spēkā.

Ziemas un vasaras mijās, Aru auga spēkā, brieda miesās un pieņēmās prātā. Zēna rokas prata valdīt vējus, zēna skatiens valdīja vīrus, bet aplis atguva senzaudēto Sarmas svētību. Aru māte nomira ziemas rītā, un viņas dvēseli Klusajā upē aizvadīja pati Sarma.

Melnās acis lepni raudzījās tūkstošos vīru, kas pacēla savus ieročus no Kaliosas krāsmatām, ar Aru vārdu uz lūpām tie atrada ceļu līdz jūrai, no kurienes kā bangu viļņi tie sacelsies pret Marjas troni. Sirmā dēriete, kas savam tronim audzināja septiņas meitas, bija Aru šķēpa pelnījusi. Lai Sarma un Jūra liek izčākstēt septiņām liesmām, kas gadu gadiem laizīja Kaliosas dēlus, snaikstīdamās kā saknes, ko dienvidu cietsirdīgais koks grib ielaist aukstajā, cietajā ziemeļu zemē. Lai tās septiņas pārvēršas par sirēnām bez balsīm, kas nespēj vairs vilt un maldināt, kas nespēj vairs aicināt un pazudināt. Lai redz māte, kā viņas meitas tiek ziedotas īstajam Aru aplim, kam bija valdīt pār Ziemeļu Kaliosu.

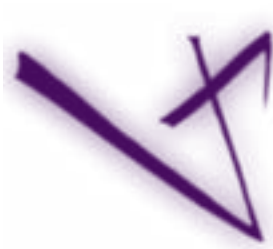
Ej ellē, Marja, sadedzi pati savās ugunīs, lai Sarma sastindzina tavus locekļus, un mūžīga nožēla lai pārņem tavu kārību iegūt Aru, iegūt Ziemeļus un Jūru, Mēnesi un Sarmu. Dedzi savās svelmēs mūžīgi. Manas acis ir skatījušās, kā tu, liesmu pārņemtā, nevaldi pār savu iekāri un mantkārību, lai tagad tavas acis, plati atvērtas, redz Kaliosas atdzimšanu un varu. Lai tavas ausis, mūžam dzirdīgas, nedzird

meitu mēmos saucienus. Lai tavs ķermenis, cietā akmenī pārvērties, reizē deg ugunīs un derdzošā aukstumā.

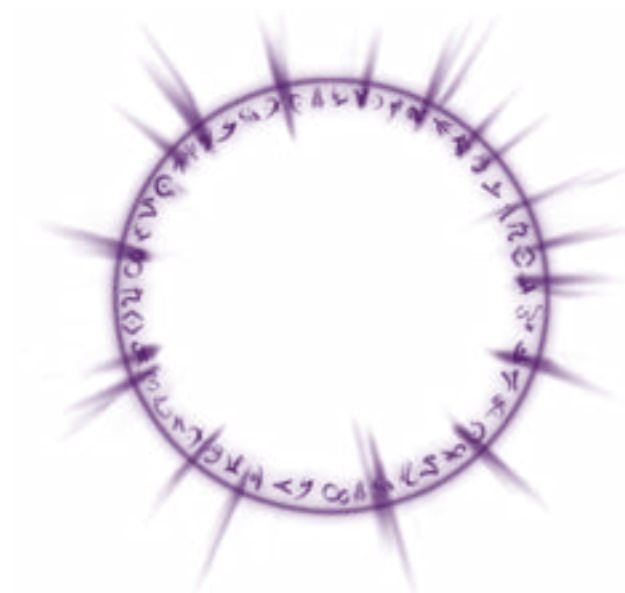

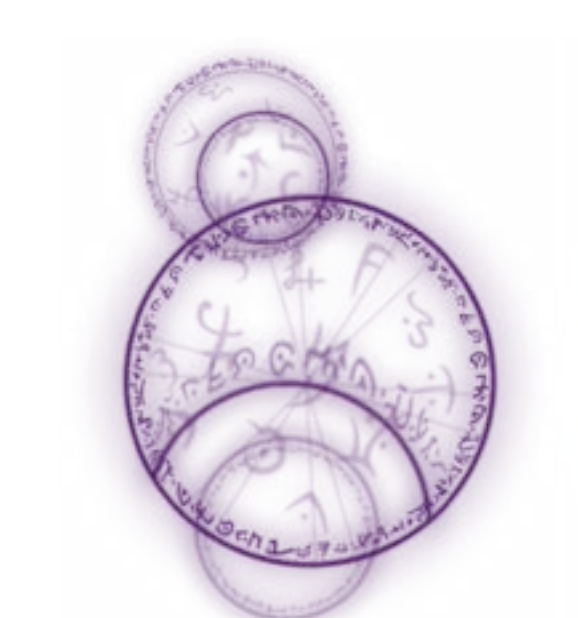
ējš pacēla sarkanās buras mēnesgaismā, un Aru roka nogūla uz apsarmojušās margas. Tūkstošiem vīru cēlajos Kaliosas kuģos šķēla viļņus ceļā uz rietiem, bet viņu priekšā debesīs gailēja Aplis. Aru aplis.

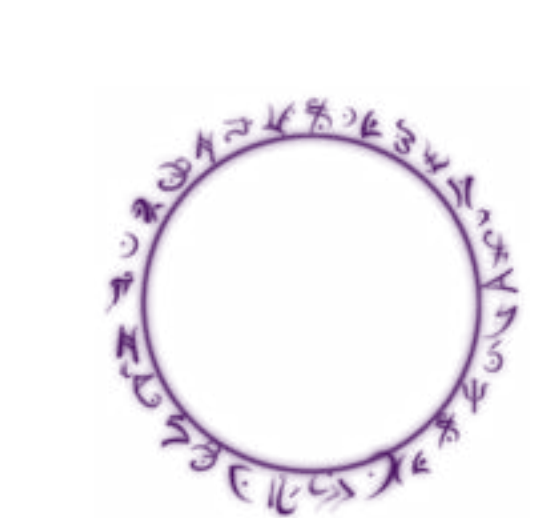
Gumšie simboli

Kritušais dēls

Eņģeļu baltajos spārnos atmirdz visa debesu godība, kad, liegai mūzikai skanot, tie nolaižas uz zemes. To pēdas, ikdienā skārušas vien mākoņus un vēju, aplaimo pīšļus ar savu klātbūtni, mierina zemi un sargā sapņus. Ved savus ceļus gaismā, mans eņģel, un sniegs tā tev spārnus! Seko gaišajam savā sirdī, un tev nebūs jāiepazīst tumsības valgi!

Eņģel, kam tu devi man to gaismu? Tā piepilda manu dvēseli ar tik netveramu, sen ilgotu mieru un vieglumu, tā paceļ pret debesīm, kurās mirdz gaisma — bezgalīga, plaša, visaptveroša, kā šķidrauts, kuram nav ne gala, ne malas. Tā atver manas acis, manu sirdi, lai es redzu un jūtu. Bet tas, ko es jūtu, sāp...

Visapkārt ir tumšs, kā vistumšākā nakts. Bet kaut kur tālumā, visklusākajā nostūrī skan skaudra, smeldzīga dziesma. Maiga sievietes balss kā asaras vērpi vārdus un ieliek tajos savu sirdi.

Ak, mans eņģeli, kritušais dēls,
Tava gaisma vairs rokās nav manās.
Pār mūžību nolaidies vakars tik vēls,
Tumšo debesu svaru liek skaņās

Ja varētu mūžībai palūgt es to,
Lai pusi no svara celt ļautu,
Es atrastu eņģeli kritušo
Un mūžībā cieši to skautu.

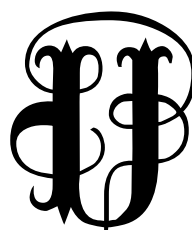
Kaut varētu vēlreiz tos ceļus iet,
Un spārnus izplest no jauna,
Par jaunu likteņa valgus siet,
Un neciest no tumsības kauna.

Da vien asaras varētu dzirdēt, tās ritētu pār vaigiem kā skanoši zvārguļu spieti, jo tur mūžībai savu bēdu dziesmu dzied māte, kuras dēls nekad vairs neskatīs gaismu ar tīru sirdi, neizpletīs spārnus un nelidos. Gaismai zudis, kritušais eņģelis Gabriels, dēls un gaismas stars, ko aprijusi tumsa. Nav mātei lielāka soda, kā redzēt, kā spārnus zaudēt viņas bērns. Un ja vien savas nebeidzamās sāpes varētu izraudāt asarās, tad varbūt kļūtu vieglāk palikt šaipusē. Dziesma atvēra manas acis gaismai un es redzēju.

Eņģelis sāpošām kājām sper soļus nolādēto zemē. Ik pieskāriens ir smeldzīgs, ik glāsts ir kā pelni. Tie izjūk, nobirst un pazūd. Ik vēja brāzma ir kā čūska, kas apvij dvēseli un žņaudz, un žņaudz...

ai Gabriela liktenis bija Gaismas ceļos rakstīts? Vai kāds jebkad var būt tik cietu sirdi, lai paredzētu mātei atņemt bērnu, nodedzināt viņa spārnus un atstāt tumsībā? Vai tēva taisnīgā roka jebkad spēs labot to, kas izdarīts? Kritis ir, kritis ir, kritis ir...

n tad es dzirdēju stāstu. Stāstu par Gabrielu, ko stāstīja citas balsis. Tās vienas otru pārtrauca un papildināja, skanēja viena aiz otras, un es redzēju, kā jaunajam eņģelim tiek atņemti spārni, kā tas zaudē savu vietu zem gaismas, kā tas padodas, lai ciestu mūžīgi...

abriellam bija solīta liela nākotne. Bet kuru jaunieti gan interesē tas, ko no viņa gaida sabiedrība vai vecāki? Pat valdnieka viedoklis šķita tāls un netaisnīgs. Ikreiz, kad kāds viņa virzienā raidīja pārmetošu skatienu, puisis iespītējās, saboja spalvas un novērsās. Patiesi brīvs viņš bija tad, kad bija tālu prom no visiem, kam bija kāda saistība ar viņa izcelsmi. Tikai tālumā viņš izbaudīja savus jaunības gadus, savu lielisko izskatu un apkārtējo uzmanību. Meitenes lipa pie Gabriela kājām, skūpstīja viņa lūpas un glāstīja augumu. Tās cēla viņu debesīs, veltīja apbrīnas pilnus skatienus, sniedza alku pilnas rokas un teica saldus vārdus. Un Gabriels klausījās, baudīja un dzīvoja. Viņš neredzēja tumsu tik gaišajās sejās un maigajās dvēselēs, starp kurām vadīja dienas. Viņš neredzēja, kā baltie mati viņu ietin kūniņā un piekļauj sev.

Gabriels bija jauns, un viņa sirds gribēja mīlēt. Brīvi, bet uzliktām
važām, bez nosodījuma. Un viņas skūpsti to sniedza, viņas
rokas to turēja, viņas krūtīs pukstēja karsta sirds, kas gremdēja
Gabrielu saldā aizmirstībā. Ja varētu, viņš atdotu savu dvēseli
kaut pašam nelabajam, ja vien tas dotu iespēju palikt kopā ar viņu —
eņģeli un dēmonu, visskaistāko un visbīstamāko, viņa gaismu, viņa alkām.

Bet tuvojās diena, kad Gabrielam bija jāstājas tēva priekšā un
jāpieņem pieaugušā liktenis. Jauneklis izmisīgi meklēja veidus,
kā no tā izvairīties, kā ilgāk palikt savas mīlotās rokās, kā
nedoties prom. Un mīlotā atbildēja. Viņas melnās acis kā divas
nelabā ugunis vērās Gabrielā, bet lūpas teica saldi lipīgus vārdus, savažojot
viņa sirdi vēl ciešāk, apskaujot viņa dvēseli un paņemot sev. Gabriels solīja,
zvērēja un ar skūpstiem apzīmogoja šīs būtnes iekāri, atdeva viņai savu
dvēseli, ļāva piepildīt sevi ar melnu, karstu liesmu, kas tiecās atpakaļ pie
viņas. Akli pastieptām rokām Gabriels pieķērās pie viņas saldi kārdinošā
auguma, skāva viņu savās rokās un piezīdās karstajai mutei. Un viņa viņu
turēja dienām, gadiem, mūžīgi.

Kad tēvs uzzināja, ka viņa dēls ir atdevis savu dvēseli viņai, viņš
saprata, ka dēlu nekad vairs neatgūs. Tas bija zudis, lai arī viņa
čaula tupēja viņa priekšā uz ceļiem un spītīgi klusēja. Gabriels bija
tukšs, viņā vairs nebija tās gaismas, uz ko ar cerīgiem skatieniem
vērās apkārtējie, ko tik ļoti loloja un augstu vērtēja viņa vecāki. Tā vietā kā
lipīga masa bija iekļuvusi melna liesma, kas dedzināja jaunekli no iekšas,
vārīja viņa asinis un turēja.

Tēvs sprieda tiesu, pātaga švīkstēja pret debesīm, zibens cirta krustu un Gabriels krita, lai nekad vairs neceltos. Viņš laimīgs krita savas pavedējas skavās, plēsdams dziļas brūces visai pasaulei, un neapzinājās, ka laime nav mūžīga. Gabriela baltie cerību spārni tika nodedzināti, viņš bija viņas kritušais eņģelis, nolemts mūžīgai kalpošanai kaislei, tumsai un melnajam. Mūžīgās sāpēs tev būs degt, mūžīgā tumsā tverties! Tavas acis neskatīs gaismu vairs tā, kā tīra sirds to spētu!

Lai atmiņā paliek vien simbols, Gabriela simbols, kā zīme par kritušo dēlu, par mātes sirdī plēsto brūci, par melnajām liesmām un tiesu.

Lai nolādēta ir viņa,
Kas eņģelus tumsībā ved.
Lai sāpēs tā bērnus dzemdē,
Un pati to sāpes ceļ.

Gabriel, mans kritušais eņģel...

Kad atver savas acis un dvēseli gaismai, tad tā atklāj stāstus, kas slēpjas aiz ikdienā redzamā, ko noplicina pelēks lietus.

Melnā esence, baltā esence

Pasaļu pasaules, varbūtības un realitātes sakļaujas viena ar otru kā ziepju burbuļi. Audekls starp tām ir plāns un pārplēšams, tāpēc ir iespējas ceļot no vienas uz otru tiem, kas zina, kā to izdarīt. Mani sūtīja uz šo pasauli piedzimt no jauna reizē ar iespēju pārdzimt manai pasaulei.

asaule, no kuras es nāku, izsīkst maģiskais spēks. Kā lāsteka pēc aukstas ziemas, kas pilienu pa pilienam zaudē savu būtību, arī maģiskā plūsma pilienu pa pilienam sarūk. Spēki, kas nodrošina mūžīgo ritējumu, ir iztraucēti mūsu pašu iedomības, varaskāres

un nespējas piekāpties dēļ. Upe, kurā plūst melnā esence, izsīkst. Gudrajie lēma par vienīgo veidu, kā saglabāt šīs lāses nākamajām paaudzēm. Dzemdējot piecas paaudzes bez maģijas tie spētu novērtēt labāk dāvanu, kas viņu senčiem bija dāvāta kopš dzimšanas. Man bija uzdots šo dāvanu glabāt līdz brīdim, kamēr piecas reizes mātes un tēvi būs nomainīti ar pašu bērniem. Piecas paaudzes bez Spēka.

Dristāla karafe, pildīta ar melno esenci, bija tik pat sargājama, kā visa pasaule — ļaudis, pilsētas, lauki, zemes dzīles un debesis. Šī viena rokās paņemamā daļa svaru kausos spēja atsvērt visu pārējo. Man bija uzdevums to nosargāt. Un vienīgais veids, kā to izdarīt, bija doties citur, kur par to nezināja, kur tā būtu drošībā, kur kārīgas rokas nesnaikstītos pēc vienīgās, pēdējās Spēka liecības.

Dienā, kad es pārkāpu pasaulu robežas, mana pasaule palika tukša. Ļaudis vairs nejuta maģiju, nespēja to izmantot. Kari plosīja cilvēku dzīves, apmierināja un uzkurināja valdnieku kaislības un kopīgā dzīvesziņa skumji raudāja par zaudēto. Es izplēsu caurumu pasaulu šķirošajā audeklā, lai dotos prom no savām mājām ar cēlu mērķi.

Kā atņemot mātei bērnu, es turēju rokās karafi, kurā patvērās pēdējās lāses cerību manai pasaulei izdzīvot un atjaunoties. Mana sirds bija saistīta ar zvērestu, kam bija kalpot kā solījumam visai pasaulei — atgriezties.

Es Ardā ierados, neko daudz nezinādams par šo pasauli, vien to, ka maģijas šeit nav, lai arī ļaudis nebija akli pret brīnumiem. Pilsētās plauka tehnoloģijas, laukos zēla dārzi un saule apspīdēja šo zemi. Šeit bija pasaule, kurā būtu laba vieta esences glabāšanai, ko neplosīja nebeidzami kari, kur tiesu lēma Taisnība, kur cilvēki tiecās pēc dzīves uzlabošanas.

Pagāja vairāki Ardas mēneši, līdz es atradu piemērotu vietu, kur piecas paaudzes glabāt savu dārgāko nešļavu. Neapdzīvotā vietā, kur jau sen bija rimušas ļaužu čalas un darba rokas, es atradu piemērotu alu labirintu, kur ceļu līdz dārgajai mantai nespētu atrast neviens, kas par to nezinātu.

Mēnešiem ejot, kamēr es sagatavoju vietu, ietīdamst aizsardzības plīvurā, esence klusi dusēja karafē. Līdz vienu dienu, pēdējo reizi to iznesot saules gaismā, es redzēju, kas ar to bija noticis. Pasaule, kurā šis spēks nebija izraisījis nelaimes, bija likusi esencei mainīt krāsu. Melnais, dārgais šķidrums bija kļuvis mirdzoši balts, atspīdot saules staros kā Pasaules Mātes pienam. Šķidrums vizuļoja un vērpās karafes iekšienē ne tā, kā tas smagi bija plūdis mūsu upē.

Mans pienākums sargāt un nodrošināt šīs nešļavas izdzīvošanu lika man pārliecināties, ka joprojām ir iespējams to saglabāt un vēlreiz pārplēst pasaulu audumu, lai atgrieztu to mūsu pasaulē. Gluži neapdomīgi es atvēru karafi. Pavisam mazliet, tikai lai nobaudītu lāsi esences un sajustu tā spēcinošo iedarbību. Gaišums un baltums, kas bija patvēries dārgajā šķidrumā, to bija mainījis. Paverot pavisam mazliet karafes kakliņu, es jutu, kā smalkas lāsītes izplūst gaisā. Migla, kas pacēlās virs manis, izpletās visā apkārtnē, pamazām samelnējot, kļūstot smagākai un nolīstot zemē. Zāle, augi, ziedi un koki kļuva melni kā Maģijas esences upes krastos. Es jutos kā mājās, bet sapratu, ka tas ir traips šajā pasaulē. Man bija jānoslēpj esence, kas karafē bija mirdzoša, bet, izlaista ārā, spēja ieņemt agrāko veidolu — smaga un spēcinoša. Šejienes ļaudis to nespēja izmantot, un tomēr apkārtne palika nomelnējusi.

Doslēpis karafi izvēlētajā vietā un ietinis to aizsardzības plīvurā, es paliku par tās sargu. Manas dienas ritēja vienmuļi, apcerot, kā pēc piecām paaudzēm tā spētu atdzīvināt manu pasauli, iedvešot tajā jaunu elpu. Manas dienas nespēja paredzēt, ka esence mainīsies citā pasaulē, ka mani sāks vajāt, līdz pārspēs manus spēkus, ievilinot lamatās. Ne mans spēks, ne vērība, ne dzīvotgriba vai pienākums nespēja mani izglābt, vien daļa manas dvēseles šo gadu laikā bija iezīdusies karafes kristālā.

Gilvēks, kas baudīs pirmo lāsi no karafes, spēs runāt manā balsī un stāstīt manu stāstu pasaulei. Viņā iemājos mans pienākums atgriezties un atnest kaut lāsi esences atpakaļ, ja vien viņa pasaule nebūs zaudējusi jēlkādu cerību.

Elīja

Melnie vārdi, baltie vārdi,

Visi dega ugunīs.

Tumšā diena, baltā nakte

Jodus sauca atvaros.

Jodus sauca, jodi nāca,

Grēku vārdus kaisīdami.

Lai nomira tā meitiņa,

Kas vārdiem lūpas vēra.

Lai nokalta tā birzīte,

Kas lokam kārti deva.

Lai izsusa tā upīte,

Kas māmuļu dzirdināja.

Baltas acis, melni mati,

Roka mirka asinīs.

Jodu māte bērnus sauca,

Kalniņā stāvēdama.

Jodu bari, melni stāvi,
Mātes meitas pavadā,
Sauli dzina, saule zuda
Aiz mākoņu mūžībā.

Sēklu sēja, sēkla brieda
Jodu mātes pavardā.
Tā meitiņa, kas izauga,
Baltus vārdus nerunāj'.

Vai, actiņas, vai austiņas,
Jodu balsis izdzirdēt(i).
Ai, sirsniņa, dvēselīte,
Zem tumšā slogu vāka.

Baltis nāca, gaismu tvēra,
Zemē cirta jodu baru.
Balti mati, melnas acis
Liktenī raudzījās.

Oreola gaisma ausa,
Baltis cēla vairodziņu.
Jodu māte gaisu šķēla,
Pātagai noplikšķot.